

РОБЪРТ ШЕКЛИ СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

Мистър Дий се бе разположил в огромното кресло в дневната. Откопчал колана си и с новия вестник в скута си, той седеше отпуснат и с наслада подръпваше от лулата си, мислейки за прелестите на живота. Днес бе успял да продаде два амулета и един любовен елексир. Жена му шеташе в кухнята и приготвяше вечерята. Лулата теглеше добре. Мистър Дий се прозя с доволна въздишка и се протегна.

Синът му Мортън, деветгодишен, забързано прекоси стаята. Мъкнеше цял куп книги.

— Как беше днес в училище? — попита бащата.

— Нормално — отвърна малкият. Той позабави крачките си, но продължи към своята стая.

— Какво си понесъл? — мистър Дий посочи книгите в ръцете на момчето.

— Ами... още няколко учебника по счетоводство — отговори Мортън без да го погледне и се насочи към дъното на дневната.

Бащата недоволно поклати глава. Момчето си бе вгълпило, че иска да стане счетоводител. Счетоводител! Вярно, в сметките беше безупречен, но трябваше да забрави тези измишльотини. Чакаха го много по-велики дела.

На входната врата се позвъни.

Мистър Дий бързо пхна ризата си в панталона, пристегна колана и отвори вратата. На прага стоеше мис Гриб, учителката на Мортън.

— Заповядайте, влезте, мис Гриб! — покани я той. — Да ви почерпя нещо?

— Благодаря, нямам никакво време — отговори учителката.

Имаше сива коса, а за прическа изобщо не можеше да става и дума. Лицето ѝ бе изпито, с дълъг нос и насълзени кървясали очи. Беше сложила ръце на кръста си и приличаше на вещица. Впрочем, тя би трябвало да изглежда точно така, защото беше истинска вещица.

— Дойдох за да поговорим по един много важен въпрос. Става дума за поведението на вашия син.

От кухнята се показва мисис Дий. Бършеше ръцете си в престилката, а на лицето ѝ бе изписана тревога.

— Ох, дано не е бил непослушен — каза тя.

Мис Гриб мрачно се усмихна.

— Днес им беше класното — абсолютен провал за Мортън.

Мисис Дий съвсем се притесни.

— Ами то... Пролет е... Може би...

— Това няма нищо общо — сръза я мис Гриб. — Миналата седмица трябваше да научат първата част от заклинанията на Колдус. Той не научи нито едно, а вие знаете колко са лесни.

— Хм — беше кратката реакция на бащата.

— По ботаника е същото. Няма никаква представа за основните магически билки. Никаква.

— Не мога да го проумея — изкоментира мистър Дий.

Мис Гриб се усмихна презрително.

— И не е само това. Забравил е цялата тайна азбука, а сме я учили в трети клас. Не знае заклинанието против зло, не може да назове имената на деветдесет и деветте второстепенни демона от Третия кръг, не помни дори и онова, което знаеше за географията на Голямата Преизподня. Бедата е там, че той няма желание да учи.

Съпрузите Дий се спогледаха. Това вече бе сериозно. Понякога детската небрежност е допустима, дори се поощрява, защото доказва, че детето има характер. Но същото това дете трябва да научи основите, ако изобщо възнамерява да стане магьосник.

— Честно казано, ако беше преди два-три века, щях да го оставя да повтаря класа. Или да го изключа. Но сега... Толкова малко останахме — тъжно добави мис Гриб.

Мистър Дий кимна. През вековете магьосничеството все повече западаше. Някои семейства измираха, други биваха унищожени от Злите сили, трети ставаха учени. А на обществеността не ѝ пукаше от магии и древни заклинания.

Владеещите древния занаят в момента бяха останали една шепа хора, разпръснати по целия свят. Той се предаваше по наследство и се изучаваше в частни училища, като това на мис Гриб.

— За всичко е виновно глупавото счетоводство. Не знам откъде му влезе тази муха в главата? — Учителката впи поглед в мистър Дий. — Питам се също и защо това влечение не е било пресечено още в началото?

Главата на семейството усети как се изчервява.

— Но в едно съм сигурна. Докато синът ви не си избие това нещо от главата, той никога няма да се заеме сериозно с магията.

Мистър Дий отмести поглед от кървясалите очи на мис Гриб. Знаеше, че вината е негова. Нали той донесе онази играчка — сметачната машина. Освен това трябваше веднага да изгори счетоводната книга, когато видя за първи път Мортън да си играе на двойно счетоводство. Но как можеше да предположи, че това ще стане фиксидея на сина му?

Мисис Дий оправи престилката си и каза:

— Мис Гриб, имаме ви пълно доверие. Какво предлагате?

— Вече направих всичко, на което съм способна. Остава един-единствен изход — да се извика Боарбас, страшилището за децата. Но това, разбира се, ще решите вие.

— О, не, мисля, че засега положението не е чак толкова сериозно — изрече в скоропоговорка мистър Дий — призоваването на Боарбас е много сериозна мярка.

— Както казах, това го решавате вие. Ако искате го викайте, ако искате — изчакайте. Обаче както е тръгнало, вашият син няма да стане магьосник.

Тя стана да си ходи, но мисис Дий се опита да я спре.

— Поне чаша чай няма ли да изпиеете?

— Не, не мога — трябва да бързам. Ще присъствам на сбор на вещици в Цинцинати.

И мис Гриб изчезна в облак оранжев дим.

Мистър Дий размаха ръце, за да разсее вонящия пушек, след което затвори вратата.

— Просто не е за вярване, че все още има хора, които използват неароматизирано гориво.

— Нали знаеш, че е старомодна — отвърна жена му.

Замълчаха. Мистър Дий чак сега осъзна изцяло значението на това, което каза учителката. Трудно беше да повярва, че собственият му син, негова кръв и плът, не желае да следва семейната традиция! Не може да бъде!

— След вечеря ще проведе с него един мъжки разговор. Убеден съм, че няма да се наложи да призоваваме Боарбас.

— Добре, вярвам, че ще успееш да го вразумиш — съгласи се мисис Дий и му се усмихна. Той видя в зениците ѝ някогашното вълшебно пламъче...

— Печеното! — изведнъж се сепна тя и пламъчето угасна. Веднага се втурна към кухнята.

По време на вечерята всички бяха унили. Мортън знаеше за посещението на мис Гриб. Ядеше мълчаливо и хвърляше крадешком гузни погледи към баща си. Мистър Дий, навъсен като буреносен облак, режеше и разпределяше печеното на порции. Мисис Дий изобщо не направи опит да разведри тягостната обстановка с най-новите клюки.

След като набързо привърши с десерта, момчето стана и се прибра в стаята си.

— Така, сега ще го обработя — каза мистър Дий, допи си кафето, изтри си устата и стана. — Къде ми е амулета за убеждения?

За момент жена му остана замислена. После бързо отиде в другия край на стаята и застана пред библиотеката.

— Тука е. — Тя го извади от някаква книга с ярка обложка. — Отбелязвам си страниците с него.

Мистър Дий пъкна амулета в джоба си, вдиша дълбоко няколко пъти и влезе в стаята на Мортън.

Момчето седеше зад бюрото си и пишеше в някаква тетрадка, изпълнена с цифри и други знаци. Пред него бяха подредени шест акуратно подострени молива, мека гума, сметало и любимата играчка — сметачната машина. Цяла камара книги несигурно се крепеше на ръба на бюрото. Между тях се виждаха „Пари“ от Римрамър, „Упражнения по банково счетоводство“ от Джонсън и Келхун, справочникът на Елмън, предназначен за дипломирани държавни счетоводители и още десетина други.

Мистър Дий премести една купчина дрехи, за да освободи място на леглото и седна.

— Как е, сине? — попита той с възможно най-копринен глас.

— Прекрасно, татко — отговори Мортън. — Стигнах до четвърта глава на „Основи на счетоводството“ и успях да отговоря на всички въпроси.

— А с уроците как си? — тихо го прекъсна мистър Дий.

Момчето явно се притесняваше, защото чертаеше по пода фигурки с подметките си.

— Нали знаеш, че днес все по-малко деца могат да учат за магьосници?

— Да, знам. — После отмести поглед и каза нервно: — Но аз искам да стана счетоводител, татко.

Мистър Дий тъжно поклати глава.

— Мортън, Мортън, момчето ми, в нашето семейство винаги е имало магьосник. От осемнадесет века насам фамилията Дий се е радвала на известност и почит в средите на овладелите свръхестествените сили.

Синът му продължаваше да гледа навън и да драска по пода с крака.

— Не бих желал да ме разочароваш, разбираш ли? — Мистър Дий тъжно се усмихна. — Сам знаеш, че счетоводител може да стане всеки. Но на малко хора им е предоставена възможността да овладеят черната магия.

Мортън престана да гледа през прозореца. Взе един молив, впи поглед в острия му графит и започна да го върти.

— Е, момчето ми, какво ще кажеш? Ще бъдеш ли вече по-старателен в училище?

Момчето поклати глава.

Мистър Дий едва потисна гнева си. Какво става с амулета за убеждение? Къде му се дяна силата? Май ще се наложи да го презареди. За всеки случай опита пак:

— Мортън, аз съм покрил едва трети разряд, знаеш го. Останах си магьосник Трета категория, защото родителите ми бяха много бедни и нямаха пари да ме изпратят да следвам.

— Знам — прошепна момчето.

— Искам ти да имаш всичко, от което аз съм бил лишен. Ще ни бъде трудно, но сме заделили това-онова, а останалото ще припечелим.

Мортън хапеше устната си и бясно въртеше молива между пръстите си.

— Какво ще кажеш? Известно ти е, че ако си магьосник Първа категория, не се налага да работиш. Можеш да станеш пряк заместник на Черния повелител. Пряк заместник! Как ти се струва, а?

За момент като че ли момчето се замечта. Устните му леко се отвориха, погледът му доби блясък. Но след това видя книгите върху бюрото, сметалото и моливите.

— Ще стана счетоводител.

— Така ли?! — изкрещя мистър Дий, изгубил контрол над себе си. — Няма да станеш счетоводител, хлапе такова — ще станеш магьосник! Кое то е било добро за всичките ти прадеди, ще бъде добро и за теб — кълна се в пъкъла! Пак ще си поговорим, мой човек, пак ще си поговорим!

И излезе бесен от стаята.

Това не впечатли особено Мортън, който спокойно отвори една книга по счетоводство и продължи заниманията си.

Мистър и мисис Дий седяха мълчаливо на дивана. Жената старателно наплиташе въже за ловене на вятър, но мислите ѝ бяха другаде. Бащата мрачно съзерцаваше протърканото петно на килима. Най-сетне се обади:

— Много съм го разглезил. Единственият изход е Боарбас.

— О, не! — беше моменталната реакция на мисис Дий. — Много е малък още.

— Какво, да не би да искаш синът ни да се посвети на счетоводството? Да стане най-обикновен драскач, вместо да се посвети изцяло в служба на Черния повелител?

— Не искам, разбира се. Но Боарбас...

— Знам, знам. И без друго се чувствам като убиец.

Няколко минути седяха мълчаливо. Накрая мисис Дий плахо продума:

— А защо да не извикаме баща ти? Сигурна съм, че ще ни помогне — той обичаше Мортън.

— Да, обичаше го. Само че трябва ли да го безпокоим? Все пак, минаха едва три години, откакто почина.

— Така е — съгласи се мисис Дий и разплете един грешен възел от въжето за ловене на вятър. — Обаче сме поставени пред дилемата: или да извикаме стария джентълмен, или да призовем Боарбас.

Мистър Дий се предаде пред този железен аргумент. Вариантът с дядото на Мортън беше много по-приемлив от този с Боарбас. Започна приготовленията за призоваване на мъртвия си баща. Сложи на килима прах от рога на еднорог, нокът от прилеп и парче от драконов зъб.

— Къде си дянала магическата ми пръчка?

— Прибрах я в торбата при стиковете за голф.

Мистър Дий взе пръчката, застана над купчината магически атрибути и започна да я движи, като изговаряше трите думи за освобождаване на духове. Накрая изрече името на баща си.

От килима веднага се издигна тъмна струйка дим.

— Здравей, татко! — поздрави мисис Дий.

— Много съжалявам за безпокойството — започна мистър Дий, — но синът ни Мортън, твоят внук, не желае да стане магьосник. Представяш ли си? Иска да става... счетоводител!

Димът потрепери, изправи се и изписа една от тайните руни.

— Да, да — отговори мистър Дий. Опитвахме се да го убедим. Но той остава непреклонен.

Димът отново промени формата си и изписа друга руна.

— Да, и ние сме на мнение, че така е най-добре. Ако успееш да го уплашиш истински, той ще забрави глупавото счетоводство. Знам, че е жестоко, но все пак е за предпочитане пред Боарбас.

Струйката дим кимна и се устреми към стаята на Мортън. Мистър и мисис Дий се отпуснаха на дивана и зачакаха.

Вратата на стаята се отвори с гръм и трясък, като от чудовищен порив на вятъра. Момчето вдигна глава, смръщи вежди и продължи да чете.

Пушекът прие очертанията на грифон с акулова опашка. Ревна гръмовно и се присви готов за скок.

Мортън хвърли бърз поглед, повдигна рамене и продължи да попълва цифри в една от колонките.

Крилатият лъв стана на триглав гуцер. От хълбоците му шуртеше кръв. Заприсъпя към момчето, бълвайки огън с трите си уста.

Мортън записа и последната цифра в колонката, събра ги, провери резултата със сметалото и чак тогава удостои гуцера с бегъл поглед.

Димът реши, че видът му явно не е достатъчно ужасен и се превърна с крясък в огромен прилеп. Закръжи над момчето, издавайки страховити звуци.

Мортън пренебрежително се усмихна и започна да попълва нова колонка.

Мистър Дий не издържа и кресна:

— По дяволите! Не те ли е страх?!

— От какво? — невинно попита Мортън. — От него ли? Та това е дядо.

Димът прие обичайната си форма. Кимна тъжно към сина си, поклони се на снаха си и изчезна.

— Довиждане, дядо — извика след него Мортън.

После стана от стола и отиде да затвори вратата.

— Край — изкоментира мистър Дий. — Синът ни е станал твърде самонадеян. Остава ни само Боарбас.

— Не! — жена му изглеждаше сломена.

— Мисля, че нямаме друг избор.

— Така е — отговори мисис Дий. На очите ѝ напиряха сълзи. — Но ти знаеш как се справя Боарбас с децата. Никога не остават същите.

Мистър Дий запази каменно изражение.

— Да, но не мога да му помогна по друг начин.

— Той е толкова малък — проплака майката. — Това... Срещата с Боарбас ще го травмира.

— Ако наистина стане така, ще използваме най-добрите психотерапевти, за да го излекуват. Ще намерим най-способните, които могат да се наемат с пари. Обаче синът ни трябва да стане магьосник.

— Добре тогава — съгласи се мисис Дий. Вече не криеше, че плаче. — Само че не се надявай да ти помагам.

„Жена — помисли си мистър Дий. — Ще намери начин да се отдръпне в най-трудния момент.“

Той започна приготовленията за призоваване на Боарбас. Сърцето му беше лудо.

Най-напред сложи три рисунки — дванадесетлъчева звезда, в която се виеше безкрайна спирала, заключена в пентаграма. После насипа билките и екстрактите — все скъпи неща, но абсолютно задължителни при тази магия. Накрая изрече защитното заклинание, без което Боарбас щеше да се освободи от астралното поле и да ги унищожи всички. Остана да капне три капки кръв от хипогриф...

— Къде е кръвта от хипогриф? — попита той, докато ровеше из шкафа в хола.

— В кухнята, в шишенцето от аспириин — каза мисис Дий с глух глас, бършейки очите си.

Мистър Дий намери шишенцето и вече всичко бе готово. Запали черните свещи и каза заклинанието за призоваване на демони.

Въздухът в стаята се нажежи. Оставаше само едно — да изрече името.

— Мортън — извика бащата. — Ела тук!

Синът му се показа. В ръката си държеше една книга по счетоводство. Изглеждаше дребен и беззащитен.

— Мортън, сега ще извикам Боарбас. Не ме принуждавай да правя това, моля те!

Момчето се ококори и пребледня. Направи крачка назад, но упорито поклати глава.

Мистър Дий отсече:

— Добре! БОАРБАС!

Разнесе се страхотен гръм, въздухът стана още по-горещ и се появи самият Боарбас. Беше висок до тавана и злобно се смееше.

— Я, едно момченце! — извика демонът с глас, който едва не събори къщата.

Устата на Мортън се отвори, челюстта му провисна, очите му сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите...

— Едно непослушно момченце — прогърмя Боарбас и се изкикоти. Пристъпи към него. Къщата жално скърцаше при всяка крачка.

— Махни го! — извика мисис Дий.

— Разбира се — отвърна мъжът ѝ. — Но след като си свърши работата.

Огромните напукани ръце се протегнаха към момчето. То обаче отвори счетоводната книга и изпищя:

— Спаси ме!

В този момент се появи много висок и изключително мършав старец. Беше покрит с пера за писалки и листа от книги по счетоводство. Две големи, празни нули заместваха очите.

Боарбас се обърна към новодошлия с думите:

— Зико пико рийл!

Мършавият само се засмя и занарежда:

— Договор на корпорация извън предмета на нейната дейност е не само унищожим, но и нищожен по право.

— Боарбас отхвъркна назад и падна, като счупи един стол. С мъка се изправи на крака. От ярост излъчваше непоносима горещина. Обърна се към стареца и изрече върховното заклинание на демоните:

— ВРЕТ ХЕТ ХОУ!

Мършавият старец застана пред Мортън, за да го прикрие и изстреля гибелните думи:

— Просрочване, пропадане, оттегляне на иск, отказ от претенции, отменяне на дело и — смърт!

Демонът изпищя. Припряно заотстъпва назад, отчаяно зашари с ръце във въздуха, откри отвора и изчезна.

Старецът се обърна към свитите в ъгъла родители и каза:

— Аз съм Счетоводителят. Искам да сте наясно, че синът ви е сключил договор с мен, според който той е мой ученик и ще стане мой слуга. За неговата вярна служба аз, СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ, ще му се отплатя богато — ще го науча как да обрича душите на хората, като ги вкарва в прокълнатата паяжина от цифри, формуляри, правонарушения и репресивни мерки. Можете да видите и знака, с който съм го белязал.

Старецът хвана дясната ръка на момчето и посочи мастиленото петно на средния му пръст.

Обърна се към Мортън и изрече по-меко:

— Утре ще разгледаме някои аспекти на укриването на доходи, с цел избягване на данъчното облагане, неминуемо водещи към душевна гибел.

— Да, сър — отговори Мортън с готовност.

Счетоводителят изгледа още веднъж родителите и изчезна.

Няколко секунди цареше тягостно мълчание. После мистър Дий се обърна към жена си и каза:

— Е, това е. Момчето толкова иска да стане счетоводител, че аз не виждам смисъл да му преча.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.